

JOANNE FLUKE

Inglise keelest tõlkinud Krista Eek

*Mõrv
suhkruküpsistega*

Hannah Swenseni mõrvamüsteerium

Originaali tiitel:
Joanne Fluke
„Sugar Cookie Murder“
Kensington Books, 2004

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Liis Karu

Tekst © Joanne Fluke, 2004

Tõlge eesti keelde © Krista Eek ja Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-866-8

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

**See raamat on pühendatud
Haleyle, Rachelile ja Madeline'ile**

Tänuõnad

Suur aitäh Ruelile, minu isiklikule kodusele toimetajale. Ja suur tänu meie lastele, kes tulevad lagedale väga heade mõtetega, nagu näiteks: “Sa peaksid mõtlema välja küpsise, mis maitseb nagu saksa šokolaadikook.” (*See retsept on mul peaaegu valmis – lisan selle järgmisesse Hannah’ raamatusse!*)

Täna ka kõiki meie sõpru ja naabreid: Meli ja Kurti, Lyni ja Billi, Ginat ja tema lapsi, Jayd, Bob M.-i, Amandat, John B.-d, dr Bobi ja Sue’d ja kõiki teisi, kes kohale tormasid, kui ütlesin, et testin selle raamatu tarbeks retsepte.

Täna oma andekat toimetajat John Scognamigliot tema alalise toetuse eest. Temast paremat toimetajat pole olemas. Ja suur aitäh kogu Kensingtoni kirjastuse toredale meeskonnale, tänu kellele saab Hannah Swensen nii palju ringi nuhkida ja küpsetada, kui hing ihkab.

Täna raamatu kaane kujundanud Hiro Kimurat tema ime-lise töö eest.

Suur kallistus Terry Sommersile ja tema perele minu retseptide järeleproovimise eest ning õiguse eest kasutada selles raamatus nende pere retsepti, tädi Grace’i hommikumuffineid. Palju õnne sünnipäevaks, Terry!

Täna Jamie Wallace’it veebilehe MurderSheBaked.com haldamise eest.

Täna ka Laura Levine'i (kes kirjutab Jaine Austeni mõrva-
müsteeriume), Helen Kauffmani ja Charlene Timmsi rohkete
pealkirjavariantide eest. Need olid kõik suurepärased ja võite
näha mõnda neist peagi ka trükis.

Täna Merle'i ja Tracyt, kes selgitasid mulle täpsemalt
Alzheimeri tõve, ning Doris Hannonit, kes küsis minult Kuuma
Tüki ja Hõbehundi kohta.

Suur kallistus kõigile minu kirjasõpradele, kes jagavad
minuga oma mõtteid, küpsetamiskogemust ja armastust
Hannah' vastu.

Esimene peatükk

Hannah' riidekapist veeres välja lihapall, väga suur lihapall. See peatus voodi jalutsi ees ning Hannah märkas alles siis selle silmi ja nägu. Silmad põrnitsesid teda ääretu pettumusega ja mööda priskeid kühmulisi põski veeresid alla kaks soustipisarat. Lihapall nägi nii armetu välja, et Hannah tahtis käed sirutada ja seda kallistada.

“Sa unustasid mu ära,” ütles lihapall, “kuigi ma olen pearoog. Ehkki kuulduste järgi pole su pearoad üldse nii head.”

“On küll. Meil on ...”

“Ma pingutan kõigest väest, et seda mitte isikliku solvanguna võtta,” katkestas teda lihapall. “Aga sa tead, et ma olen palju maitsvam, kui su ema Havai hautis. Kõige enam vihastab mind tegelikult see, et sa jätsid minu raamatust välja, aga panid sisse neli oma õe Andrea tarretise retsepti. Minu teada pole puuviljakonservi tarretisse kallamiseks vaja raketiteadlast. Kui tahad tema nime nii väga oma kokaraamatusse, siis peaksid talle söögitegemise selgeks õpetama.”

Mida see lihapall küll rääkis? Mitte ükski surelik ei oskaks Andrealle söögitegemist selgeks teha! Tema õde kuulus kindlalt vaegkokkade ridadesse. Hannah tõusis voodis istukile, olles juba valmis maitstva Rootsi suutäie oma meelepahaga üle kallama. Tema kapi ees ega voodi jalutsis polnud aga enam ühtegi ümmargust pruuni lihapalli, mida oli saatnud seente ja veiseliha isuäratav lõhn. Ta oli täiesti üksinda, kui tema jalgade juures kerratõmbunult ja rahulikult magav Moishe välja arvata.

Hannah pilgutas mitu korda silmi ja mõistis alles siis, mis oli tegelikult juhtunud. Ta oli näinud seda kõike unes. Rääkiv lihapall oli kadunud tagasi sinna aju kaugesse nurka, kus see oli ilmavalgust näinud, kuid tema sõnad kajasid Hannah' kõrvus edasi. Hannah oli korralikult ämbrisse astunud. Ta oli unustanud lisada Edna Fergusoni mitte-rootsi lihapallide retsepti õhtul katsetamisele tulevate retseptide hulka.

“Oh ei,” oiatas Hannah, otsides varvastega voodi alt susse. Kui ta oli jalad susside tehiskarusnahaga vooderdatud sissesse torganud, patsutas ta madratsit, et äratada juba poolteist aastat tema korterikaaslasel olnud oranži-valgekirju kõuts. “Tule nüüd, Moishe. Aeg ärgata ja kassikrõbinaid nuusutada.”

Moishe avas ühe kollase silma ja piidles perenaist pahaselt. Hetke pärast jõudis vihje kassikrõbinatele aga ilmselt tema kassiajju, sest ta hüppas voodilt maha kadestamisväärse sportliku graatsiaga ning kõmpis perenaise kõrval mööda koridori kööki.

Kui Moishe oli saanud kätte oma söögi ja vee ning Hannah oli täitnud tassi kange kohviga, istus ta oma iidvana köögilaua taha, et pidada aru Edna Fergusoni lihapallide probleemi üle. Kuna olukord oli tekkinud tema süül – ta oli unustanud lihapallide

retsepti teiste juurde lisada –, siis pidi ta leidma aega, et retsepti ise katsetada. Üks asi oli kindel ... Edna hingerahu häviks täielikult, kui ta ei leia kokaraamatust oma lemmikretsepti.

Hannah heitis pilgu kohvitassile. Tühi. Ta ei mäletanud, et oleks kohvi joonud. Kui ta käiks nüüd kohe enne täielikult üles ärkamist duši all ja paneks end riidesse, siis ajendaks teine kohvitass teda end kiiremini liigutama.

Hannah oli köögis tagasi enne, kui tema õunakujulise seinakella minutiosuti oli jõudnud teha kaksteist ringi. Hommikumantli asemel olid tal seljas teksad ja tumeroheline pullover. Tema jalad olid peidetud karusnahast voodriga põdranahast saabastesse, et hoida eemal detsembri esimese krõbeda nädala külm, ja rätikukuivad juuksed meenutasid juba tema tavapärasest punaste lokkide puhmast.

“Kohv,” õhkas Hannah, kui valas kruusi täis, hingas mõnuga sisse selle aroomi ja võttis esimese aurava lonksu, “on peaaegu sama hea kui ...” Enne kui ta suutis täpselt otsustada, mis võis olla peaaegu sama hea, helises telefon.

“Ema!” pomises Hannah, kasutades sama tooni nagu siis, kui ta juhtus varba ära lööma, ning sirutas käe telefoni poole. Kõne automaatvastaja hooleks jätmise lükkaks vältimatut vaid edasi. Delores Swensen oli järeleandmatu. Kui ta tahtis oma vanima tütreaga rääkida, siis jätkas ta helistamist, kuni tema ponnistusi saatis edu.

“Tere hommikust, ema!” Hannah püüdis muuta hääle rõõmsamaks ja vajus tagasi toolile. Delorese kõned võisid kesta terve tunni.

“Tere hommikust, kullake. Paistab, et sa ärkasid täna õigel pool voodit,” sõnas Delores, vastates Hannah’ rõõmsale toonile samaga, ehkki lisas sellele omapoolse klišee. “Ma tean, et linna

ühine jõuluõhtusöök on sulle palju tööd juurde toonud, sellepärast helistan, et uurida, kas ma saaksin sind kuidagi aidata.”

Hannah' peas hakkasid helisema häirekellad. Iga kord, kui Delores ilmutas sellist abivalmidust, kaasnes sellega mingi tagamõte. “See on sinust väga kena, ema, aga ma arvan, et mul on kõik kontrolli all.”

“Ma ei kahtle selles, sa oled nii organiseeritud, kullake. Kas ma rääkisin sulle, et Luanne leidis ühe vana hõbedase tordinoa, mis pärineb regendiajastust?”

“Ei rääkinud,” ütles Hannah ja tõusis, et tass veel kord kohviga täita, ehkki ta pidi venitama telefonijuhtme selle tarbeks nii pikaks, kui vähegi andis. Luanne Hanks oli Delorese ja Carrie' abiline Granny's Atticus, antiigiäris, mille nad olid avanud kohe Hannah' pagariäri kõrval, ning ta oli väga osav sundoksjonitelt väärtuslike antiikesemete leidmises.

“Mõtlesin, et tahad seda ehk täna õhtul kasutada. Selle käepidemel on imeilus vanaaegne jõulupuud.”

“Aga sa ütlesid, et see pärineb regendiajastust?”

“Täpselt nii, kullake.”

“Minu teada ei ehitud regendiajastu Inglismaal jõulupuud.”

“Ei ehitud jah. Aga ära unusta, et Inglismaa regent, hilisem George IV, oli saksa päritolu. Ja kuna seda konkreetset nuga kasutati õukonnas, siis on see kaunistatud saksa jõulupuuga.”

“Mulle meeldiks väga seda õhtusöögil kasutada,” ütles Hannah. “See sobiks suurepäraselt.”

“Seda ma arvasingi. Kui ma seda eile õhtul Winthropile näitasin, siis arvas ta, et sellega oleks kohane lõigata ka antud ajastust pärinevat kooki.”

Hannah' kulm tõmbus kortsu, kui ema oma kosilast mainis. Hannah'l polnud küll mitte ühtegi tõendit, kuid ta oli kindel,

et “Winnie” – nagu Hannah’ õetütar Tracey meest kutsus – polnud päris puhaste paberitega. Hannah oli palunud Norman Rhodesil, Carrie’ pojal ja mehel, kellega ta aeg-ajalt väljas käis, Winthropi kohta internetist midagi rohkemat välja uurida. Norman oli seda teinud, aga ta polnud leidnud Lake Edenit “naljaviluks” külastava Briti lordi kohta midagi kahtlast.

Hannah suunas mõtted tagasi hetkeprobleemi juurde. “Arvan, et tordinoa kasutamine on suurepärase mõtte, aga minu teada ei valmista keegi õhtuks mõnda regendiajastu kooki.”

“Valmistab küll, kullake. Unustasid leedi Hermoine’i apelsini-šokolaadikoogi.”

“Leedi Hermoine’i?” Hannah’ hääl tabas nii kõrget nooti, et see oleks šokeerinud Jordani keskkooli koorijuhti, kes oli pannud ta laulma teist alti. “Kes on leedi Hermoine? Sa tead ju, et see on minu retsept!”

“Muidugi tean, aga sellega on väike probleem. Vaata, see nuga on väga hinnaline. Ma ei tahtnud, et ükskõik kes võiks seda kasutada, nii et ma luiskasin natuke.”

“Mida tähendab *natuke*?”

“Ma ütlesin, et leedi Hermoine’i apelsini-šokolaadikook on pärit palju varasemast ajast. Kui see teeb Winthropi õnnelikuks, siis pole selles ju midagi halba, kui laseme tal arvata, et retsept on olnud meie peres juba sadu aastaid?”

Hannah ohkas. Talle ei meeldinud valetada isegi siis, kui seda tuli teha mõjuval põhjusel, ning Winthropi rõõm polnud tema heade põhjuste nimekirjas just eriti kõrgel kohal. “Sinu luiskelugu ei lähe läbi, ema. Minu tordis on kasutatud külmutatud apelsinimahla kontsentraati ja seda polnud tol ajal kindlasti saadaval!”

“Pole hullu, Winthrop ei pane seda tähele. Ja isegi kui paneb, siis ütlen, et originaalretseptis kasutati apelsinimarmelaadi.”